

Захоплення. Стейтмент

Ситуація критичного погляду вимагає звільнення місця для споглядання, що проявляє нас в конкретній ситуації й водночас специфіку місця.

Через мистецькі й навчальні практики, встановлюючи «культурні ситуації», ми дистанціюємося і захоплюємося одночасно. Погляд є вимушено ретроспективним.

Ми не можемо представляти сучасність, не досягнувши минулого, сумнівного і недосяжного. Погляд є вимушено ретроспективним.

Досягнення можливе завдяки повторенню того, що вже відбулося, в чому вже одного разу був зроблений вибір.

Нам немає потреби вигадувати нове з нічого. Все поряд з нами, ми лише постійно програємо те саме. Ми не бажаємо віддаватися наосліп гомогенній, анонімній і аісторичній тотальності. Ми звертаємося до радикалізованої контекстуалізації. Без цієї точки відліку розрізнення стає неможливим, безглуздим. Якщо ми відтворюємо в механічний спосіб, некритично, щось як безумовну даність, ми добровільно відмовляємося від судження.

Свідоме повторення (ре)актуалізує і робить досяжним ситуацію нашому погляду.

Дія повернення – це повернення до чогось, що одного разу відбулося і де знадобилося продумати думку наново. Водночас – це повернення погляду до себе. Ми повторюємо, усвідомлюючи, що наш погляд із сучасного моменту – із моменту, який іще мусимо прояснити.

Увага до умов, де ми знаходимося, як розташовані наші тіла, що є поряд і поміж ними в певному просторі й часі, пред'являє культурні ситуації. Встановлюючи або проявляючи культурні ситуації, ми захоплюємося і захоплені водночас. У просторі вже даного, в якому ми перебуваємо і яке створило нас, ми звільнюємо місце для погляду. Ми захоплюємо місце змушено і тимчасово. Дія захоплення одночасна зі звільненням. Через цей проявлений образ культури ми спроможні побачити себе. Так ми уявляємо, прояснюємо й встановлюємо ці простори між цими тілами: місця з їхніми історіями і прихованими можливостями, місця з потенційністю (пере)установлювання.

2016